

Feminazis

written by Anna Aceitón | 7 de març de 2018

Demà és 8 de març i ja poques persones desconeixen què celebrem. TRIOMF!!

I aquesta setmana moltes dones hem tornat a PATIR un *deja vu* tot defensant allò que moltes pensem hauria de ser innat a la condició de persones, la igualtat entre gèneres, el feminisme. FRACÀS!!

Fracàs perquè defensant la igualtat és quan te n'adones com d'arrelada està la cultura patriarcal i la desigualtat a la nostra societat.

Hem avançat, sí, gràcies a la lluita del dia a dia, al canvi de paradigma en les relacions i en l'educació. Hem avançat, sí, però encara queda molta feina per fer i per això el feminisme continua tenint sentit.

Sentit quan parles amb amics, homes, i s'autodefensen i s'aïllen del masclisme tot mirant-se el melic. Que si jo ajudo a casa, que si jo sóc capaç de portar la casa, que si jo tinc cura dels fills, que si jo, que si jo... Perdoneu, cap mèrit. O és que a cas la societat ens ha premiat fins ara per fer aquestes tasques i moltes més?

S'aïllen quan no reconeixen que es normalitza que una filla tingui cura del seu pare en condicions de dependència... que el despul·li, que el banyi, que li canviï el bolquer (sí senyors, aquestes coses passen) i en canvi també es normalitzi que un home no ho faci amb la seva mare... és que jo no puc, diuen...

S'aïllen quan en una discoteca no deixen entrar els homes sense samarreta i donen beguda gratis a les dones que no en porten.

S'aïllen quan encara ara passa que la vivència de les

relacions sexuals sigui diferent entre homes i dones, allò del “mascle” i la “marrana”.

S'aïllen quan no reconeixen la cosificació de la dona en els anuncis de televisió. Quan a les pel·lícules majoritàriament els homes siguin els protagonistes, els grans cuiners, els grans científics, els grans esportistes, els grans tot, els, els, els, en MASCULÍ.

S'aïllen quan no reconeixen la bretxa salarial ni el terra enganxós o el sostre de vidre.

I aleshores et surten amb el concepte feminazi, que si se'ns n'ha anat el tema de les mans, que si busquem tres peus al gat... Associar el feminisme al feixisme és no entendre absolutament res.

Jo no entenc una lluita qualsevol des d'una postura diferent de la radicalitat. És a dir, o ets feminista o no ho ets. O vols la igualtat o no la vols. O la defenses o l'ataques, siguis del gènere que siguis...

No es tracta d'una guerra de gèneres, és una lluita per la igualtat, i a aquells que ja la practiqueu de manera individual us recomano l'exercici de mirar al voltant amb ulls de dona i veureu què passa.

“Per un món on siguem socialment iguals, humanament diferents i totalment lliures” (Rosa Luxemburg).